

"Mijn gedachten, fragment twee."

Ik ben nu oud genoeg om ook een eigen mening te hebben. Ik begrijp het nu wel, vorm er gevoelens over. Gevoelens die ik alleen niet graag wil delen. Helaas ziet niet iedereen in dat kleine meisjes groot worden.

We zouden erover praten, openlijk over huilen en vertellen wat ons dwars zat. We zouden aangeven als we ervoor open stonden en wanneer we alleen wilde zijn. Wat een onzin. Alleen de dagen dat er nieuws is praten we, laat ik stroompjes tranen over mijn gezicht glijden zonder geluid. Ik moet laten zien wat ik voel, het niet inhouden. Maar waarom zou ik? Wat heeft een zieke moeder aan een kind dat huilt door haar? Terwijl we allebei weten dat niemand aan te wijzen is. Waarom zou ik me kwetsbaar opstellen als ik wil laten zien dat ik sterk genoeg ben, ik wil haar juist steunen niet opzadelen met mijn verdriet en pijn. Alleen zit het huis nu vol mensen die geen woorden durven uit te spreken, bang voor een emotie. Ik ben er zelf een van, ik ben boos, boos op iets of iemand die er toch niet is.

Mijn goede humeur is een masker geworden, ik zet hem op als ik naar school ga en als ik ga werken. Ik zet hem tijdelijk op als ik naar me vriendje ga en probeer het thuis ook. Helaas valt het soms van me gezicht en worden mijn woede en tranen zichtbaar. Ik mag naar hen toekomen als me iets dwars zit, maar dat is juist het probleem. Ik zit met dingen, maar wil er niet over praten. Niet met hen, ik ben liever alleen met mijn gedachten. Ze zitten op dezelfde hoogte als mijn klasgenoten. Het enige wat ze kunnen doen is aan mij hun zakdoekjes geven, misschien hun tijd en soms een luisterend oor, maar het is alleen maar informatie wat ik deel en tranen. Geen gedachten en gevoelens, die kwetsbaarheid wil ik niet met hen delen.

Het klinkt misschien stom, niet over iets willen praten en lelijk doen terwijl je moeder juist je glimlach wilt zien. Hoe weet je of je het goed aanpakt en wanneer weet je dat het niet werkt? Er is helaas geen kant- en- klaar antwoord, anders had ik die allang toegepast.

Mijn familie doet ook alsof ik nog een klein kind ben van negen jaar terug, alsof ik het geloof als zij met tranen in hun ogen zeggen dat alles goed komt. Dat ik het langs me kan laten gaan en gewoon verder ga met de dagelijkse dingen. Nee, ik speel niet meer met poppen en mijn gevoelens in een tekening stoppen werkt niet meer. Ik zet ze liever op papier, alleen voor mij. Ik denk er wel over na, constant.

Het is niet leuk als iemand passief agressief optimistisch is en dat is mam, vind ik. Ik moet van haar gewoon door gaan en me niet aanpassen, niets laten veranderen. Ik snap dat zij niet de oorzaak wil zijn van mijn verdriet, maar gewoon doorgaan gaat niet. Begrijpt ze dan niet dat het ook voor ons zwaar is? Helemaal als ze nonchalant erover probeert te doen of juist negatief. Ik probeer haar echt te steunen, samen informatie opzoeken en opties bespreken. Probeer haar te troosten en van negatieve gedachtes af te houden.

Jammer genoeg lukt het mij niet altijd om sterk te blijven. Ik kon wel continue ongesteld zijn, met moodswings die zo uiteen lopen dat ik wel een persoonlijkheidsstoornis kon hebben. De ene dag zit ik vol positiviteit, de andere dag kom ik mijn bed niet eens uit, voel ik me verdoofd en wil ik mijn haren afknippen. Somberheid noemt men het volgens mij. Ik noem het gewoon zich kut voelen, die uitspraak omvat zoveel gevoelens en toch begrijpt iedereen het.